

Daniel 11 (tłumaczone z angielskiego przez google translator)

„Król Północy”, o którym mowa w 11 rozdziale Daniela, to w rzeczywistości grupa greckich królów w Syrii z dynastii Seleucydów. Syria leży na północy Izraela, więc król w Syrii jest „królem północy”. Egipt jest na południe od Izraela, więc seria egipskich królów z dynastii Ptolemeuszy jest „królem południa” w tym fragmencie. W rozdziałach prowadzących do 11 rozdziału Daniela Bóg objawia, że Izrael zostanie przywrócony; jednak mówi również Danielowi o czasie wielkiego ucisku dla Izraela. Czas przepowiedziany w 11 rozdziale Księgi Daniela miał miejsce w okresie zwanym Okresem Międzytestamentowym — około 400 lat między końcem Starego Testamentu a początkiem Nowego. W tym okresie nie spisano żadnych ksiąg kanonicznych, ale księgi apokryficzne z 1 i 2 Machabeuszy opisują historię tego okresu.

Informacje zawarte w 11 rozdziale Księgi Daniela są tak dokładne, że świeccy uczeni zakładają, że jest to proroctwo ex eventu, czyli proroctwo „po fakcie”, które w rzeczywistości wcale nie byłoby proroctwem.

Rozdział 11 zaczyna się od potężnego króla greckiego, którego królestwo zostało podzielone po jego śmierci. Wszyscy zgadzają się, że jest to Aleksander Wielki, który zmarł w 323 rpnw w kwiecie wieku, i którego imperium zostało podzielone między jego czterech generałów. Jeden z tych generałów, Ptolemeusz, zajął obszar na południe od Izraela, który obejmował Egipt. Inny generał, Seleucys, przejął kontrolę nad obszarem na północy Izraela, który obejmował Syrię.

Księga Daniela 11 obejmuje setki lat, więc królowie północy i południa nie są pojedynczymi jednostkami; są raczej władcami dynastii Ptolemeuszy (z siedzibą w Egipcie) i dynastii Seleucydów (z siedzibą w Syrii). Te dwie dynastie były do siebie wrogo nastawione, a Izrael znalazł się pośrodku. Królem Północy jest grecki król Syrii z dynastii Seleucydów.

Oto kilka kluczowych terminów do zapamiętania: Północ = Syria = dynastia Seleucydów, w skład której wchodziło kilku królów (Antiochus).

Południe = Egipt = dynastia Ptolemeuszy

Oto proroctwo z Księgi Daniela 11,5–6: „Król Południa stanie się silny, ale jeden z jego dowódców stanie się jeszcze silniejszy niż on i

będzie rządził własnym królestwem z wielką mocą. Po kilku latach staną się sojusznikami. Córka króla południa pójdzie do króla północy, aby zawrzeć sojusz, ale nie zachowa swojej władzy, a on i jego władza nie przetrwają. W owych dniach zostanie wydana wraz ze swoją królewską eskortą, ojcem i tym, który ją wspierał".
Spełnienie: Początkowo król Seleucydów w Syrii („Północ”) był poddany Ptolemeusza w Egipcie („Południe”), ale z czasem faktycznie stał się potężniejszy. Dlatego król Południa zaproponował sojusz małżeński w celu zjednoczenia królestw. Księżniczka Berenice z południa poślubiła króla Seleucydów i z tego związku urodziło się dziecko. Ale król Północy zmarł nagle, a żona i dziecko zostali zamordowani w 246 pne. Zamiast przypieczętować sojusz, oba królestwa rozpoczęły wojnę.

Księga Daniela 11:7–10: „Powstanie ktoś z jej rodu, aby zająć jej miejsce. Zaatakuje siły króla Północy i wejdzie do jego fortecy; będzie walczył z nimi i zwycięży. Zabierze także ich bogów, ich metalowe wizerunki oraz cenne przedmioty ze srebra i złota i zabierze ich do Egiptu. Na kilka lat pozostawi króla Północy w spokoju. Wtedy król północy najedzie królestwo króla południa, ale wycofa się do własnego kraju. Jego synowie przygotowują się do wojny i zgromadzą wielką armię, która nadejdzie jak nieodparta powódź i doprowadzi bitwę aż do jego fortecy.”
Spełnienie: Brat księżniczki Berenice, król Egiptu, przeprowadził udaną kampanię wojskową przeciwko Północy w latach 245—241 p.n.e. Później królestwo syryjskie na północy próbowało zemścić się, a nawet próbowało najechać Egipt.

Księga Daniela 11:11–13: „Wtedy król południa wymaszeruje w gniewie i będzie walczył z królem północy, który zbierze wielką armię, ale zostanie pokonana. Kiedy armia zostanie uprowadzona, król Południa będzie pełen dumy i wymorduje wiele tysięcy, ale nie pozostanie triumfujący. Bo król Północy zbierze kolejną armię, większą niż pierwsza; a po kilku latach posuwa się naprzód z ogromną armią w pełni wyposażoną”.
Spełnienie: Syria została pokonana przez Egipt w 217 pne; grecko-egipski król Południa zabił około jednej piątej sił syryjskich, ale zwycięstwo było krótkotrwałe, ponieważ Syria ponownie najechała z większymi siłami i odniosła sukces.

Daniela 11:14-16: „W owych czasach wielu powstanie przeciwko królowi Południa. Gwałtowni ludzie wśród twojego ludu zbuntują

się, aby spełnić tę wizję, ale bez powodzenia. Wtedy przybędzie król Północy, zbuduje rampy oblężnicze i zdobędzie ufortyfikowane miasto. Siły Południa będą bezsilne, by się oprzeć; nawet ich najlepsze oddziały nie będą miały siły, by się ostać. Najeźdźca zrobi, co mu się podoba; nikt nie będzie mógł mu się przeciwstawić. Osiedli się w Pięknej Krainie i będzie miał moc, by ją zniszczyć”.

Spełnienie: Izrael był początkowo pod bardziej tolerancyjnymi rządami ptolemejskich królów Południa. Ale wraz ze zwycięstwem Syrii, kontrola nad Izraelem przeszła w ręce Seleucydów, króla Północy w 200 rpn. Niektórzy Izraelici poparli Seleucydów przeciwko Ptolemeuszom, uważając ich za ciemiężców. W Izraelu istniały podziały i frakcje, ponieważ ludzie opowiadali się po różnych stronach. W Jerozolimie, „ufortyfikowanym mieście”, stacjonowały tam wojska egipskie (południowe), które zostały pokonane przez króla Północy.

Daniela 11:17–29: „Postanowi przybyć z potęgą całego swego królestwa i zawrze przymierze z królem Południa. I wyda mu za żonę córkę, aby obalić królestwo, ale jego plany nie powiodą się ani mu nie pomogą. Potem zwróci swoją uwagę na wybrzeża i zabierze ich wiele, ale dowódca położy kres jego zuchwalstwu i odwróci go z powrotem. Potem zawróci w kierunku twierdz swojego kraju, ale potknie się i upadnie, aby więcej go nie widziano”.

Spełnienie: rywalizujące królestwa próbowały zawrzeć kolejny sojusz małżeński. Córka króla Seleucydów (Północy) poślubiła króla Ptolemeusza (Południa) w 193 rpn. Nie chodziło tak naprawdę o zbudowanie sojuszu, ale o osłabienie króla Południa, gdyż córka miała być agentką swojego ojca. Jednak po ślubie lojalność królowej przeniosła się na męża. Ponieważ podstęp nie zadziałał, król Północy Seleucydów zaatakował wiele wysp greckich i część Azji Mniejszej, mimo że Rzymianie ostrzegli go, by nie przebywał w Grecji. Rzymianie zaatakowali go i pokonali pod Termopilami w 191 rpn. Król Północy został upokorzony i zmuszony do oddania hołdu Rzymowi.

Daniela 11:20: „Jego następca wyśle poborcę podatkowego, aby zachował królewską chwałę. Jednak za kilka lat zostanie zniszczony, ale nie w gniewie ani w bitwie”. Spełnienie: Następca Seleucydów był zajęty zdobywaniem pieniędzy na zadowolenie Rzymu. Jego próba splądrowania świątyni w Jerozolimie, aby uzyskać daninę, nie

powiodła się. Ten król miał krótkie, nieistotne rządy. To prowadzi nas do Antiocha IV Epifanesa, jednego z najbardziej znanych i brutalnych królów Północy.

Daniel 11:21-24 wydaje się być podsumowaniem panowania Antiocha IV, a werset 25 zaczyna podawać szczegóły, ale niekoniecznie w porządku chronologicznym.

Księga Daniela 11:21–24: „Zastąpi go osoba godna pogardy, której nie przyznano honoru królewskiego. Zaatakuje królestwo, gdy jego mieszkańcy poczują się bezpiecznie, i zdobędzie je w drodze intrygi. Wtedy ogromna armia zostanie zmieciona przed nim; zarówno on, jak i książę przymierza zostaną zniszczeni. Po zawarciu z nim porozumienia będzie działał podstępnie i tylko z kilkoma osobami dojdzie do władzy. Kiedy najbogatsze prowincje poczują się bezpieczne, najedzie je i osiągnie to, czego nie zrobili ani jego ojcowie, ani przodkowie. Będzie rozdzielał łupy, łupy i bogactwa wśród swoich wyznawców. Zaplanuje obalenie fortec, ale tylko przez pewien czas. Spełnienie: Antioch Epifanes nie był prawowitym następcą tronu, ale był w stanie pozyskać armię i przejąć tron siłą w 187 p.n.e. Był bandytą i szaleńcem ze specjalną zemstą na Jerozolimie. Stał za zabójstwem arcykapłana. Chociaż przyjął imię Epifanes („Boży manifest”), niektórzy nazywali go „Epimanes” („Szaleńcem”).

Księga Daniela 11:25–28: „Z wielką armią podbuduje swą siłę i odwagę przeciwko królowi Południa. Król Południa będzie prowadził wojnę z liczną i bardzo potężną armią, ale nie będzie w stanie ostać się z powodu spisków wymyślonych przeciwko niemu. Ci, którzy jedzą z zapasów króla, będą próbowali go zgładzić; jego armia zostanie zmieciona, a wielu polegnie w bitwie. Dwaj królowie, z sercami skłaniającymi się ku złu, zasiądą przy tym samym stole i będą się okłamywać, ale bezskutecznie, ponieważ koniec nadejdzie jeszcze w wyznaczonym czasie. Król Północy powróci do swojego kraju z wielkim bogactwem, ale jego serce będzie przeciwne świętemu przymierzu. Podejmie działania przeciwko niemu, a następnie wróci do swojego kraju”. Spełnienie: Antioch najechał Egipt w 169 r.pne. Młody i niedoświadczony król Egiptu, polegający na nieodpowiednich doradcach, został pokonany. W negocjacjach żaden król nie był honorowy. Antioch opuścił Egipt jako zwycięzca. W drodze do domu splądrował świątynię w Jerozolimie, umieścił

tam garnizon i zbezczęcił świątynię, składając w ofierze nieczyste zwierzęta. W Nowym Testamencie opisy „Bestii” przypominają działania Antiocha Epifanesa.

Księga Daniela 11:29–30: „W wyznaczonym czasie ponownie najedzie na południe, ale tym razem wynik będzie inny niż wcześniej. Statki z zachodnich wybrzeży będą mu się sprzeciwiać, a on straci serce. Wtedy odwróci się i da upust swojej wściekłości przeciwko świętemu przymierzu. Powróci i okaże łaskę tym, którzy porzucają święte przymierze”.

Spełnienie: Antioch wrócił do domu, ale wkrótce postanowił ponownie zaatakować Południe. Został przechwycony przez Rzymian, którzy kazali mu „przestać i zaniechać”. Nie miał innego wyboru, jak tylko się podporządkować, ale incydent go upokorzył i wydawało się, że bardziej skupił się na przemocy gdzie indziej.

Daniela 11:31–32: „Jego siły zbrojne powstaną, by zbezczęcić świątynię i znieść codzienną ofiarę. Wtedy postawią ohydę spustoszenia. Pochlebstwem skaże tych, którzy złamali przymierze, ale ludzie, którzy znają swojego Boga, będą mu stanowczo się sprzeciwiać”.

Spełnienie: Próbując ograbić świątynię po raz drugi, Antioch usiłował przekupić żydowskich urzędników i powstrzymał codzienne składanie ofiar. Tym razem jednak spotkał się z żydowskim oporem. Bunt Machabeuszy wybuchł w 167 rpn.

Daniela 11:33–35: „Ci, którzy są mądrzy, wielu pouczą, chociaż przez pewien czas będą padać od miecza, albo zostaną spaleni, albo schwytani, albo splądrowani. Gdy upadną, otrzymają niewielką pomoc, a wielu, którzy nie są szczerzy, dołączy do nich. Niektórzy mądrzy potkną się, aby mogli zostać oczyszczeni, oczyszczeni i nieskazitelni aż do czasu końca, bo w wyznaczonym czasie jeszcze nadejdzie”.

Spełnienie: bunt przeciwko Antiochowi spotkał się z mieszanym sukcesem i mieszanym poparciem wśród ludności żydowskiej z pewną pomocą Rzymu, który później stał się mocarstwem okupacyjnym.

Wydaje się, że Księga Daniela 11:36–39 podsumowuje panowanie Antiocha: „Król będzie czynił, co mu się podoba. Wywyższy się i wywyższy się ponad każdego boga i powie rzeczy niestychane przeciwko Bogu bogów. Odniesie sukces, dopóki czas gniewu nie

dobiegnie końca, bo to, co zostało postanowione, musi nastąpić. Nie będzie miał szacunku dla bogów swoich ojców ani dla tego, którego pragną kobiety, ani nie będzie uważał żadnego boga, ale wywyższy się ponad nich wszystkich. Zamiast nich odda cześć bogu fortec; boga nieznanego swoim ojcom uczci złotem i srebrem, drogocennymi kamieniami i kosztownymi darami. Z pomocą obcego boga zaatakuje najpotężniejsze twierdze i odda cześć tym, którzy go uznają. Uczyni ich władcami wielu ludzi i rozda ziemię za pewną cenę”.

Spełnienie:

Antioch robił, co chciał. Ogłosił się nawet bogiem, przyjmując tytuł Epifanesa. Wybrał Sabat jako dzień oddawania mu czci. Wyszedł daleko poza swoich poprzedników w arogancji. Nie polegał na pogańskich bogach, ale na własnej potędze finansowej i militarnej.

Księga Daniela 11:40–45 stanowiła pewien problem. Te wersety nie są zgodne z tym, co wiemy o Antiochu. Sceptycznym rozwiązaniem jest to, że autor Daniela żył za panowania Antiocha (pisząc pseudoproroctwo po wydarzeniach), więc udało mu się doprowadzić wszystko do pewnego momentu, a końcowe wersety są tylko jego przepowiednią. (ze sie mylil) Jednak dla tych, którzy uważają Biblię za autorytatywne Słowo Boże, taki pogląd jest nie do przyjęcia.

Księga Daniela 11:40–45: „W czasie końca król południa zaatakuje go w bitwie, a król północy zaatakuje go z rydwanami i kawalerią oraz wielką flotą statków. Najedzie wiele krajów i przetoczy się przez nie jak powódź. Najedzie także na piękną krainę. Wiele krajów upadnie, ale Edom, Moab i przywódcy Ammona zostaną uwolnieni z jego ręki. Rozszerzy swoją władzę na wiele krajów; Egipt nie ucieknie.

Przejmie kontrolę nad skarbami złota i srebra oraz wszystkimi bogactwami Egiptu, poddając się Libijczykom i Nubijczykom. Ale wieści ze wschodu i północy zaalarmują go i wyruszy z wielką wściekłością, by zniszczyć i unicestwić wielu. Rozbije swe królewskie namioty między morzami na pięknej świętej górze. A jednak dobiegnie końca i nikt mu nie pomoże”. Spełnienie: Nie ma wątpliwości, że w rozdziale 11 koncentruje się Antioch Epifanes, ale jest on tylko jednym z wielu królów Północy. Po jego czasach wciąż istniał król Południa i król Północy, a proroctwo to jest wspólne dla wydarzeń teleskopowych, trafiających tylko w szczytowe punkty. Wielu wierzy, że ten ostatni akapit odnosi się do ostatniego króla Północy, który przewyższy nawet Antiocha w swojej dumie i

bluźnierstwie. Ta osoba będzie ostatnim Antychrystem na końcu historii („w czasie końca”). W tym scenariuszu szczególna tożsamość obu królów nie została jeszcze ujawniona. Inni postrzegają wydarzenia opisane w Księdze Daniela 11:40–45 jako odnoszące się do następcy Antiocha (Antioch V) i końca imperium greckiego. Rzymianie, którzy podbili Syrię, zostali nowym „królem północy”, a następnie pokonali greckiego króla w Egipcie (króla południa) i reszty świata śródziemnomorskiego, ostatecznie niszcząc świątynię w Jerozolimie w 70 rne. Jednak nawet potężne Cesarstwo Rzymskie upadło i nie można było mu pomóc. Jeszcze inni widzą podwójne spełnienie: prorocstwo odnosi się zarówno do wydarzeń w latach przed Chrystusem, jak i wydarzeń na końcu czasów przed Jego powtórnym przyjściem.

Księga Daniela 12 kontynuuje teleskopowanie wydarzeń do samego końca historii oraz zmartwychwstania (2-go) i sądu ostatecznego. Po raz kolejny król Północy jest królem panującym w Syrii, kimkolwiek był w danym momencie, a nie konkretną osobą. Jeśli ostatnie wersety Księgi Daniela 11 odnoszą się do jeszcze przyszłych „czasów ostatecznych”, to konkretna tożsamość przyszłego króla Północy (Bestii lub Antychrysta) nie została jeszcze ujawniona, a jego siedziba może, ale nie musi obejmować Syrii .